

Toiveet Ja Niiden Toteutuminen

Kirj. C. J. KAUPPI

TUOTANNOLLISTEN ajanjaksojen kehitys määrää yhteiskunnalliset tapaukset ja niiden kulun. Ihmiskunta etsii edistystä saadakseen sen tuloksista nauttia. Muutamat ihmisyksilöt kuitenkin anastavat ihmiskunnan alistetun ja orjuutetun osan luomat rikkaudet, käyttäen niitä omaksi nautinnokseen.

Kehityksen pakkolaki on määrävänä tekijänä yhteiskunnallisiin tapahtumiin nähden. Sen vaikutuksesta tuotannolliset tavat ja teollisuuslaitokset tulevat alltuisesti muuttumaan yhteiskunnallisten tarpeiden mukaisesti.

Visseinä aikoina on ihmisyksilöiden mielissä ollut erilaisia mielikuvituksia yleisestä teollisuuden noususta. Sen mukaan kuin teollisuus on kehittynyt, on se koneellisen tuotantotavan vaikutuksesta muodostunut suurtuotannoksi. Samalla kertaa ovat tuotannolliset yhdistykset olleet teollisen kehityksen seurauksia. Pientuotanto on joutunut väistymään suurtuotannon tieltä, kun se ei ole voinut kilpailla yhdistyneiden suurtrustien rinnalla. Kehitys määrää aina heikomman väistymään voimakkaamman tieltä.

— — —

Me ihmiset saamme elää toiveissa vuosikymmeniä, varsinkin ne meistä, jotka aherramme yhteiskuntahyödyllisessä työssä. Unelmoimme alkakautta, jolloin työväenluokan yhteiskunnallinen asema herättäisi huomiota jokaisen raatajan mielessä — huomiota sellaista, että se kasvatataisi heissä yhteenkuuluvaisuuden tunnetta, vaikuttaisi jokaisessa heissä pyrkimystä järjestymään luokkana ja toimimaan siten kuin heidän asemansa ja luokkansa edut edellyttävät.

Olemme tulleet huomaamaan että määrätty yhteiskunnalliset kehityskaudet tuovat pinnalle — vieläpä työväenluokan riveistä lähteneitä — yksilöitä, joilla on vissinlaisia pyrkimyksiä yhteiskunnallisiin kysymyksiin nähden ja ovat päässeet sellaiseen asemaan että voivat toimintansa kautta niihin vaikuttaa ja niiden kulkuun määrätä. Sellaisten pyrkimykset useinkin ovat yksilöpyyteistä alkuun lähteneitä ja niinollen vahingollisia ja vaarallisia työväenluokan eduille. Sellaisia vallan, kunnian ja omien etujensa ta-

voittelijoita huomaamme olevan kaikissa sivistysmaissa. Etenkin Saksassa ja Itallassa näemme heistä esimerkkejä. Heidän mieluisin tehtävänsä on hukuttaa sellaisten yksilöiden mielenilmaukset verivirtoihin, joiden ansiokkaat tehtävät ovat olleet totuuden tavoittelua, yhteiskunnallisen hyvinvoinnin eteen työskentelyä ja niin ollen perustuneet inhimillisiin tehtäviin luokkayhteiskunnassa.

Nuoruus ja Pilvilinnat

Nuoruuden aikana ovat ihmisen unelmat useimmiten poikkeavia yhteiskunnallisista ajatuksista ja kysymyksistä. Ne saattavat olla vastaisuuden pilvilinnojen rakentamista, perustuen haaveiluihin yksilönä menestymisestä, jotka vain hyvin harvoille toteutuvat. Kaikki ihmiset nuoruudessaan haaveilevat ja suunnittelevat tulevaisuuttaan samalla tavalla, eikä työväenluokan nuorisokaan ole poikkeus tässä suhteessa. Se johtuu yhteiskunnallisten kysymysten ymmärtämättömyydestä. Sitäpaitsi kokemukset — joidenka kautta vasta yhteiskunnalliset asiat tuhansille ihmisyksilöille seikkaperäisemmin selviävät — eivät ole nuorisolle ennättäneet osoittaa elämän todellisuutta.

Luokkayhteiskunnassa ihmisen tulevaisuuden suunnitelmat ja kuvitelmat riippuvat paljon siitä minkälaisessa taloudellisessa asemassa kukin on. Jos ihminen omaa kylliksi varallisuutta ja rikkautta, ovat hänen ajatuksensa ja suunnitelmansa sen mukaisia kuin hänen taloudellinen asemansa edellyttää, ja siis useimmiten päinvastaiset omistamattomaan ihmisyksilöön nähden. Omistamattomaan luokkaan kuuluvien ihmisten ajatukset ja toiminta myöskin tulisi suuntautua siten kuin heidän taloudellinen asemansa edellyttää — luokkapyrkimyksiä hyödyttävällä tavalla.

Nykyisessä yhteiskunnassa ihmisyksilöt omaavat monenlaisia ihanteita ja tulevaisuuden suunnitelmia, joiden täyttyminen toivossa sitten eletään. Nuorisolla, ja vieläpä vanhemmillakin ihmisillä on kuvitelmia ja unelmia jotka usein ilmenevät julkilausuttuina ajatuksina ja siten

julkittuovat heidän miellkuvituksensa lennokkuutta. Keinottelujen kautta ja "onnen potkusta" tuhannet heistä toivovat rikkautta ja menestystä elämälleen.

Usein saa kuulla rikkaiden palveluksessa työskentelevien palvelustyttöjen välisiä keskusteluja, joista selvästi ilmenee ne miellkuvitteliset haaveillut joiden vallassa he elävät. Moni heistä, joka ehkä omaa sievän ulkomuodon, kuvittelee pääsevänsä jonkun varakkaan — ehkäpä miljonääriin — puolisoksi. Heidän miellkuvituksensa liittää kuherrusmatkoilla, kaukana etelämeren saarilla, jossa zulut tanssivat heille hulahula-tanssejaan. Pukeutumiseensakin nähden he unhoittavat olevansa palkkatyöläisiä ja pyrkivät jäljittelemään varakkaiden persoonaa ja käyttäytymistä.

Tämän kirjoittaja joutui kerran keskusteluun erään työläistytön kanssa joka juuri oli ostamassa "Irish Sweepstake" arpalippua eräältä vanhemmalta naishenkilöltä. Hän jo kuvitteli voittavansa päävoiton 150,000 dollaria. Innostuneena hän selitti, miten hän tekee matkan Honoluluun ja miten hän rakennuttaa verrattoman palatsin jossa elonpäivänsä viettää—unoh-taen kokonaan työnsä jota nykyisin tekee.

Tämä psykologinen miellkuvitus oli tulos sen ympäristön vaikutuksesta joka oli joka päivä hänen silmiensä nähtävänä työskennellessään rikkaiden palveluksessa ja jonkalaisesta mukavuudesta hän aina toivoi itse joskus pääsevänsä nauttimaan.

Vähäiseksi ei ole myöskään arvioitava sitä vaikutusta jota porvarillinen kasvatus nykyisessä luokkayhteiskunnassa työläisnuorisollekin tarjoaa. Nuorten mielet ovat herkkiä ottamaan vastaan sellaista opetusta, koska sillä on luonnostaan kilhoittava vaikutuksensa, ja koska elämän todellisuus ei ole vielä kokemuksen koulussa saadun opetuksen kautta sellaista valheelliseksi osoittanut.

Etenkin porvarillinen sanomalehdistö, jatkuvasti harjoittamansa propagandan kautta, tekee turmelevaa työtään työläisnuorisonkin miellpitteiden muokkaamisessa. Nuoriso on altis vaikutuksille. Heidän herkkä miellkuvituksensa ottaa vastaan täydestä ne juonittelevat ja pu-notut asiat, joita nykyisin vallitsevan järjestelmän eduksi, valheellisen propagandan kautta heille tyrkytetään. Jo lapsena, koulua käydessään, heihin istutetaan sellaisia käsityksiä ja

miellkuvituksia että vanhemmaksi tultuaan löy-tyy heille maailmassa paljon mahdollisuuksia kohota yhteiskunnassa paremmille päville. Omistavan luokan kasvatus- ja julkisuusvälineet istuttavat heihin hataria ja koskaan täyttymät-tömiä kuvitelmia ja unelmia, joiden toteutumisen toiveissa miljoonat työväenluokan nuoru-kaiset ja neitosekin elävät. Kokemukset tulevat heille osoittamaan päinvastoin tapahtuvan.

Mitenkä luokkayhteiskunnassa voi menestyä — kasata varallisuutta?

Jokainen joka vähänkin tuntee marxilaista taloustiedettä, tietää myöskin sen, että ainoastaan työ luo elämän ylläpitämiseksi välttämät-tömiä arvoja. Suurin osa ihmisyhteiskunnan jä-senistä ahertaa ruumiinsa voimia kuluttaen työssä, jonka tuloksista he saavat vain mität-tömän pienen osan itselleen. Työnantaja, tuotantolaitosten ja työvälineiden omistaja — jolle työläiset työvoimaansa myyvät — ottaa enim-män osan työn luomista rikkauksista ja näin kokoaa satumaisia omaisuuksia itselleen. Työ-muurahaiset — työläiset — näin kokoavat rik-kauksia loiseläjaluokalle, joillekin harvoille, jot-ka eivät koskaan taivuta kättään hyödylliseen työhön ryhtyäkseen vaan paisuvat ja pullistu-vat toisten työn tuloksista. Siis ainoastaan niil-lä harvoilla, jotka ovat onnistuneet pääsemään luonnonrikkausien sekä tuotanto- ja jakolaitok-sien kontrolliin, on tilaisuus tulla entistä liha-vammiksi ja rikkaammiksi.

Joku voisi sanoa että muillakin keinoilla — paitsi riistämällä toisten työn tuloksia — voisi koota omaisuutta, rikastua. Voisi mainita esimerkisi osakkeilla keinottelun. Eihän siinä mistään työn riistosta voi olla kysymystäkään — ainoastaan onnesta. Ehkä myöskin "liikenerosta", voidaan myöntää. Osaa vain sijoittaa aina pää-omansa oikeisiin osakkelsiin — myydä ja ostaa oikealla ajalla. Pienen "pääoman" omistaja on usein sillä tavalla päässyt alkuun ja koonnut huomattavan omaisuuden. Mitään työn riistoa ei ole tapahtunut. Osakepaperit vain ovat vaihtaneet omistajaa ja "liikenero" on tullut palkituksi.

Kuinkahan sen asian laita oikein on?

Ottakaamme esimerkiksi joku autoja tuottava yhtiö jonka osakkeita myydään ja vaihdetaan osakepörssissä. Ajatelkaamme että tämän yh-

tiön työläiset lakkoutuisivat ja lakkaisivat tuot-
tamasta autoja. Mitä tapahtuisi?

Tämän yhtiön osakkeiden arvo osakepörssissä alkaisi laskea. Jokainen jolla olisi hallussaan näitä osakkeita yrittäisi saada ne myydyksi niin pian kuin mahdollista. Siitä seurauksena niiden arvo yhä nopeammin alenisi.

Kuvitelkaamme edelleen, että työläiset olisivat kykeneviä pitämään tämän autoyhtiön kaikki tuotantolaitokset täydellisesti pysähdyksissä pitemmän aikaa. Työ lakkaisi tuottamasta arvoja tälle yhtiölle. Kuinka kävisi sen osakkeiden? Niitä ei lopulta kukaan ostaisi — millään hinnalla.

Mitä tämä osoittaa? Vain sitä, että osakepaperilla ei itsessään ole mitään arvoa — ei sen enempää kuin millä tahansa samankokoisella paperilappusella. Se osoittaa myöskin sen, ettei niiden myynnissä ja ostossa luoda mitään arvoja. Ainoastaan luova työ synnyttää arvoja. Siis osakkeilla keinottelu on työläisten työn tuloksista riistetyillä arvoilla keinottelua, arvottomien osakepaperien välityksellä. Osakepaperien myynnissä ja ostossa ei kukaan riistä toistaan; riistäjät vain keskenään taistelevat riistosaaalista, jossa taistelussa enimmänsä riisto-osuutta koonneet pitävät tavallisesti parhaiden puolensa.

Työläiseltä tällainenkin "onnen arpapeli" on kokonaan kiellettyä — siitä yksinkertaisesta syystä että työläiseltä puuttuu se pienikin pääoma millä "päästään alkuun."

Mitä kokemuksen tulisi työläisille opettaa?

Moni työläinen, joka nuoruudessaan on kuvitellut tulevaisuuttaan porvarillisen katsantokannan ja riistojärjestelmälle ominaisten ihanteiden ja kuvitelmien mukaan, huomaa myöhemmällä elämässään katkerasti pettyneensä. Kulluttaessaan työvoimaansa tuotannossa — metsissä, tehtaissa, kaivoksissa tai millä hyvänsä teollisuusalalla — raataen useinkin ylettömän pitkiä päiviä sietämättömissä olosuhteissa; asettaen henkensä vaaranalaiseksi teollisuustapaturmille ja teollisuustaukeille — nähdessään työtovereidensa joutuvan niiden uhreiksi yksi toisensa jälkeen sekä ajatellessaan että sama kohtalo voi odottaa myöskin häntä — sellaiset kuvitelmat ja haaveilut vähitellen katoavat. Niiden katoamiseen — eikä suinkaan vähemmässä määrin — vaikuttaa myöskin se, että työläinen raataessaan päivästä päivään, vii-

kosta viikkoon ja vuodesta vuoteen, saaden vain sen verran työnsä tuloksista että häidin tuskin pysyy työkuuntoisena, huomaa, että hänen on mahdotonta säästää mitään tulevien, vanhuutensa päivien varalle, jolloin hänet heitetään ulos tuotannosta.

Näiden kokemusten, jotka niin monen monelta työläiseltä pirstovat ne kuvitelmat tulevaisuudesta ja paremmista päivistä, joita hän on nuoruudessaan haaveillut joskus saavuttavansa, tulisi opettaa työläisille jotain muuta. Niiden tulisi opettaa itsekullekin sen, ettei hän yksin ole sellaisessa asemassa, vaan että niitä on tuhansia, miljoonia, kymmeniä miljoonia samassa asemassa kuin hänkin. Myöskin tulisi niiden kokemusten tuoda jokaisen palkkatyöläisen mieleen ajatuksen siitä mahdollavasta joukkovoimasta joka kaikilla palkkatyöläisillä on luokkana järjestymisen kautta. Teollisuuksittain järjestäytyneinä tuotannossa olisivat palkkatyöläiset kykeneviä, ei ainoastaan ottamaan itselleen suuremman osan työnsä luomista arvoista, vaan ottamaan ne kaikki, ottamalla haltuunsa maan ja tuotantolaitokset ja poistamalla palkkajärjestelmän.

Vain pieni osa palkkatyöväen luokasta kuitenkin käsittää tällä tavalla ja niidenkin — tai huomattavan osan niistä — jotka siten käsittävät, omakohtainen toiminta ei osoita aina sitä että he käytännössä toimisivat siten kuin ne aatteet ja teoriat — joista he ovat jotakuinkin selvillä — edellyttäisivät.

Nykyinen yhteiskunnallinen tilanne ja työväenluokan nuoriso.

Suurimman osan nykyajan nuorisosta, tulevaisuuden kuvitelmat pirstoutuvat jo ennen kuin he ovat kunnolleen ehtineet täyteen ikäänsä. Päästyään siihen ikään että heidän on itse ruvettava huolehtimaan toimeentulostaan, joutuvat he vastakkain elämän säälimättömyyden todellisuuden kanssa. Miljoonat heistä, joille porvarillinen koulukasvatus on luonut ihanteellisia mielikuvia tulevaisuudesta, eivät löydä minkäänlaista työtä tai ansiomahdollisuutta. Kokemus ei myöskään ole opettanut heille mitään yhteiskunnallisista ja luokkien välisistä kysymyksistä. Ei ole siis ihme että he, nähdessään kuvitelmansa pirstoina ja mahdottomina koskaan toteutumaan, joutuvat kokonaan tuullajolle ja antautuvat epätoivoisiin te-

kolhin. Tuhannet ja taas tuhannet heistä sortuvat rikoksien teille ja vankiloihin.

Entistä enemmän kasvatustyötä olisi siis tehtävä työläisnuorison keskuudessa, tehtävä heille selväksi että heidän toiveensa tulevaisuuteen nähden voivat täytyä ainoastaan yhdellä ehdolla, liittymällä luokkansa järjestöihin ja toimimalla niissä. Jokaisen luokkatietoisien, näistä kysymyksistä selvillä olevan työläisen velvollisuus on siis tehdä heille selväksi näitä kysymyksiä. Nuoriso, jolle porvarillisen kasvatuksen istuttamat ihanteet ovat osottautuneet haittaviksi saippuakupliksi, olisi altis sellaiselle kasvatukselle joka on työläisten luokkaetujen mukaista.

Siis työläisnuoriso olisi saatava luokkatietoiseksi ja liittymään luokkansa järjestöihin. Jo senkin vuoksi, ettei kävisi kuten parhaillaan

Espanjassa, jossa sadattuhannet työväenluokan nuorisosta menettävät elämänsä, tulevat silvoituiksi fascistien murha-asella. Se on jaloa uhrausta jota Espanjan työläiset osoittavat uhraamalla elämänsä vapauden puolesta, mutta sellainen uhraus ei olisi ollenkaan tarpeellista jos työläiset olisivat taloudellisesti siksi voimakkaasti järjestyneitä että voisivat järjestöjensä kautta estää fascismin nostamista päätään.

Olkoon siis pyrkimyksemme kaikkialla työläisten keskuudessa tehdä teollisuusunionistista kasvatusta- ja järjestämistyötä siten kuin järjestömmme I. W. W:n periaateohjelma edellyttää. Niin tehden meidän todellinen pyrkimyksemme on päästä yhä lähemmäksi sitä aikakautta jolloin ihmiskunnan ja kaikkien sen yksilöiden hyvinvointi ja onnellisuus on elävä todellisuus eikä, kuten nykyään, vain — toiveita ja unelmia.

Kyynelpaju

NAZIM HIKMET

(Ranskankielestä käännöksestä suom. H. A.)

*Vesi virtaa,
Sen pintaan kuvastuvat kyynelpajut.
Kyynelpajut kostuttavat suortuviaan
veteen,
Lyöden paljastetut miekat pajun runkoon
Punaiset ratsastajat kiittää hiljaisuutta
kohti.*

*Akkiä
Kuin siipirikkolintu
Suistuu haavoittunut ratsastaja
satulastaan.*

*Ei huuda,
Ei kutsu tovereitaan,
Vain katsoo silmin avoimin,
Kun kato ratsut välkähtävin kavioin.*

*Voi murhetta,
Voi murhetta, ei taivu enää ratsumiehen
ruumis*

*Hevosen vaahtovaa kaulaa vasten.
Ei heilu enää ratsumiehen miekka
Ajaen takaa valkoista armeijaa.*

*Jo kavioiden kumu vaimenee,
Ratsastajat häipyvät hiljaisuuteen.
Ratsastajat, ratsastajat punaiset,
Joiden suortuvia tuuli hyväilee,
Joiden ratsut kiittää tuulen siivin ...
Ratsut, tuuli ...*

*Hevoset ...
Niin kütänyt on elämä kuin ratsut tuulen
siivin.*

*On valmentunut ääni veden virtaavan.
On varjot laajentuneet, värit tummuneet.
Ylle sümäin sinisten on laskeutuneet
tummat humnut.*

*Kyynelpajut kostuttavat suortuviaan
veteen.*

*Kyynelpaju,
Älä itke enää, älä itke.
Älä nyyhkyttäen katso veden mustaan
kuvastimeen.
Älä nyyhkyttäen katso.
Älä itke.*